

Jiří POKORNÝ

majitel agentury Perseus,
autor úspěšných knih o koučování

www.agentura-perseus.cz

CO TĚ NEZABIJE, POKUSÍ SE TĚ ZABÍT ZNOVU

V ČEM SPATŘUJETE VÝJIMEČNOST VAŠÍ FIRMY?

Vzdělávání dospělých lidí pomocí koučinku, mentoringu, supervize a dalších metodik se dnes věnuje hodně firem a lidí.

Dá se to dokonce označit jako módní vlna. Být tedy něčím výjimečný, je tedy už prakticky nutnost. Naše konkurenční výhoda je především zkušenost – za 22 let naší existence na trhu jsme fyzicky pracovali s cca 10 tisíci lidmi, ať už ve firmách či se soukromými osobami. Nabízíme klientům poradenství v oblasti kariérové, emocionální, manažerské, obchodní a vztahové. Naší další výhodou je to, že máme vlastní originální školící programy s velkým rozsahem v podobě 80 témat. Často klient totiž přijde se zadáním, nicméně po úvodní analýze dojdeme k tomu, že řešení je nutné hledat v úplně jiných oblastech. K tomu je právě důležité, aby měl kouč vhled a dovednost skutečnou příčinu popsat a řešit. Například často k nám různé organizace posílají vyhořelé řídicí pracovníky, abychom jim znovu obnovili psychickou sílu a vnitřní motivaci. A tady je na místě se podívat nejen na pracovní kariéru, ale i na to, jak fungují jeho soukromé vztahy, jak vypadá jeho emoční vzorec, přes který prožívá situace či na jaké úrovni je klientova sebeúcta, sebevědomí a sebeláska. Jsou i situace, kdy je potřebné, abychom

sáhli i k netradičním formám vzdělávání – příkladem jsou třeba koučovací masky.

ZA JAKÝCH OKOLNOSTÍ JSTE SE STAL MAJITELEM FIRMY, CO TOMU PŘEDCHÁZELO?

Já jsem typický představitel člověka, který potřebuje delší čas na vytýčení svojí pracovní a vlastně i lidské cesty.

Do svých 26 let jsem vystřídal několik vysokých škol i zaměstnání – nic mě nenaplňovalo, v ničem jsem nevynikal. Až pak přišla nečekaná nabídka, začít jako obchodník ve firmě, která nabízela vzdělávání dospělých v manažerské a jazykové oblasti. A tam jsem se našel, postupně se stal vedoucím obchodního týmu a vzápětí jsem si doplnil vzdělání (MBA). Odešel jsem z Plzně do Prahy a tam dostal nabídku pracovat pro jednu z největších firem, zabývající se výběrem a tréninkem středního a vyššího managementu. A logický poslední krok této mojí proměny byla myšlenka změny zaměstnance v podnikatele.

1. 9. 1997 jsem založil agenturu Perseus. Začátky jako u mnoha jiných byly drsné – v práci jsem byl první dva roky takřka pořád, musel jsem se naučit spoustu nových věcí. Moje očekávání (mohu říci teď po 22 letech) se nejen naplnilo, ale vlastně ho realita i v něčem překonala.

NA CO JSTE SMĚREM KE SVÉMU PODNIKÁNÍ NEJVÍCE HRDÝ?

Podnikání mi dává především svobodu a finance – a hlavně pocit, že tvořím něco, co má přesah i pro jiné lidi. To je větší odměna než peníze – když vidíte radost člověka (nebo firmy), které jste vyvedli z nějakého začarovaného negativního kruhu. Ať už se ten kruh týkal financí, emocí, vedení lidí, obchodních výsledků nebo soukromých vztahů. Pyšný jsem také na to, že jsem dokázal firmu udržet dlouho – v tak turbulentním období, jaké budování kapitalismu v České republice představuje. A věc, na kterou jsem mimořádně hrdý jsou moje knihy. V roce 2004 jsem dostal od známého nakladatelství nabídku napsat knihu z mého oboru. Kývnul jsem – opět blahá nevědomost! Nicméně po roce psaní (kdy se ve mně střídaly všechny možné nálady) spatřila kniha světlo světa a dobře se i prodávala. Po ní přišly 3 další a určitě jako spisovatel ještě nekončím.

MÁTE RECEPT NA ÚSPĚCH V PODNIKÁNÍ? A CO PRO VÁS ZNAMENÁ KONKURENCE?

Myslím, že žádný univerzální a jednoduchý recept na úspěšné podnikání neexistuje. Jediné, co lze definovat, jsou některé základní faktory: nutné je mít zajímavý produkt, který lidé potřebují a není už

jím trh přesycen. Dále je nezbytná dovednost umět podnikat, tedy schopnost hlídat náklady, schopnost najít prodejní kanály a mít velkou psychickou odolnost. A v neposlední řadě je (ať se nám to líbí či nelíbí) potřeba mít štěstí. Štěstí je o tom, abyste potkali správného člověka v ideálním okamžiku, udělat složité rozhodnutí dobře, nepotkat profesionální podvodníky či neplatiče.

A jak popsat konkurenci v oblasti vzdělávání dospělých? Je to branže jako každá jiná, má své hrdiny, řemeslníky i zoufalce. Jsou tu lidé, kteří jako 100 % profesionálové umí s klienty takřka zázračně proměny. Poznáte je většinou podle toho, že vás dlouhodobě (6–12 měsíců) jsou schopni vést k vysněnému cíli. Také je zde armáda lektorů, kteří dělají slušně své řemeslo, ale umí jen určitou úzkou specializaci a vlastně se vůbec nevyvíjejí. Typické je pro ně, že se po 2–3 sezeních vyčerpají a nemají co dalšího zákazníkovi nabídnout. A kategorie zoufalci? Koučování je móda, zkouší to dělat kdekoliv. Další chybou jsou lidé, kteří si zaplatili koučovací měsíční výcvik za 50 000 Kč i více (tam jim namluví, že po absolvování jsou plně připraveni jít na klienta a suverénně si říci o sazbu 4–5 000 Kč za hodinu. A následuje samozřejmě šok – první zkušenější klient pozná začátečníka a dá mu to drsně najevo.

Z VAŠEHO POHLEDU: TŘI NEJVĚTŠÍ PLUSY A TŘI NEJVĚTŠÍ MÍNUSY DNEŠNÍ DOBY? A JAKÝ VLIV MÁ NA ŽIVOT ČLOVĚKA ON SÁM?

Největší mínus dnešní doby je to, jak většina lidí velmi zanedbává různé úrovně vztahů. Málodko má zdravě nastavený vztah sám k sobě – tedy vnímá reálně svoji hodnotu a má se zdravě rád. K tomu patří i to, že mnoho lidí nemá srovnané vztahy se svými rodiči (ať už žijí či nežijí, ať už jim v dětství udělali cokoli...). A řetěz dále pokračuje: toto vše se přenáší do partnerského života, který opakovaně ztroskotává, nemá z čeho žít – v tom vyrůstají děti, které tento typ „jedovatých vztahů“ berou jako normu a žijí podle ní. Místo orientace na vztahy se velká část

populace žene za penězi, majetkem, mocí.

Otázka vlivu člověka na vlastní život je věčná i vděčná. Krajin tvrzení, že člověk si za všechno může sám pokulhávat a druhý extrém, že vše řídí osud také. Každý (a to v jakémkoli věku) má

obrovskou možnost na sobě zapracovat, moderním slangem „se posunout.“ Ale současně v životě existují mocné neviditelné síly (např. geny po rodičích nebo kolektivní nevědomí – hlubinná složka naší psychiky, kde jsou emoční programy

PROČ BYSTE MĚLI VYZKOUŠET SLUŽBY KOUČE?

Koučování je stará technika – pochází už z antiky.

A pokud bychom vzali na milost i prastaré šamany, druidy atd. tak kořeny této profese jsou ještě starší.

Koučování je mentální příprava člověka na vrcholný výkon.

Koučování také funguje jako rekonstrukce ega klienta ze zárodků jeho sebeúcty. Na základě těchto dvou výroků můžeme definovat nejčastější situace, kde senior kouč může pomoci:

- člověku, který dlouhodobě nezažívá žádné pocity štěstí (a to platí tím více, pokud je v životě vlastně úspěšný)

- lidem, kteří zápasí s různými druhy strachu a smutku v té míře, že už jim to výrazně ovlivňuje život (výjimka jsou lidé v pásmu psychické poruchy či psychické nemoci – tuto hranici by zkušený kouč měl rozpoznat, zastavit konzultace a poslat klienta za dobrým psychiatrem či klinickým psychologem!)

- obchodníci a podnikatelé, kteří mají potíže v osobním kontaktu nabídnout svůj produkt tak, aby to celé skutečně dopadlo úspěšně

- začínajícím manažerům, kteří nikdy neřídili lidi (a mají pocit, že to z pozice podřízeného odkoukali a vlastně na tom nic není...)

- lidem, kteří ve své kariéře chtějí udělat nějakou zásadní změnu, ale neví, jakým směrem se vlastně vydat

- členům rodiny, kteří mají dlouhodobě nefunkční vztahy a neví, jak z toho ven (nejčastěji partneři, ale i rodič versus dítě)

- manažerům týmů, kde nefunguje „skupinová osobnost,“ tedy lidově parta (jsou zde nevyřešené podpovrchové konflikty a averze, které negativně ovlivňují výsledky skupiny)

Ideální klienti jsou lidé, kteří přicházejí v situaci, kdy je ještě žádný problém netíží (neustálé vzdělávání a osobní rozvoj je pro ně životní styl, pořád se chtějí něco učit).

několika desítek generací našich předků, které nás i přes propast věků silně ovlivňují! Prostě osud versus my z hlediska vlivu na život je 50 % na 50 %. A teď se dostáváme k velkému plusu dnešní doby: oproti minulosti máme dnes mnohem lepší možnosti, jak pracovat s tou svojí polovinou vlivu na život. Existují výborní psychologové, koučové, mentoři, šamani a další, kteří skutečně pokud chcete, pohnou s vaší realitou. A navíc to podporuje lavina zajímavých knížek, blogů, on-line kurzů a seminářů!

JAKÉ NEJVĚTŠÍ PONAUCENÍ JSTE V ŽIVOTĚ ZÍSKAL? JAKÉ HODNOTY JSOU PRO VÁS NEJDŮLEŽITĚJŠÍ?

Různých vyžádaných i nevyžádaných rad jsem v životě dostal mnoho. Samozřejmě v každém životním období člověk tíhne k různým velkým slovům. Teď mi nejčastěji v hlavě běží dvě přísloví a jejich významové výklady. První je staré skandinávské, tak trochu vychází z chování pradávných Vikingů: „*Co tě nezabije, pokusí se tě zabít znovu.*“ Tedy je důležité věci dokončovat, nebýt spokojený, že se něco trochu zlepšilo a už to půjde samo. Nebezpečí v nás i kolem nás je hodně, znak dospělého člověka je postavit se mu a dotáhnout to celé do konce. Nebýt poloviční, nespokojit se s průměrem. A druhé nyní pro mě zásadní úsloví je stará, česká, řeznická pravda: „*Dokud čuník kvičí, ještě není konec.*“ Což můžeme rozvést v názor, že dokud je i sebemenší naděje, tak je nutné se ji držet a bojovat... A když prohrají, tak se vztyčenou hlavou, s pocitem, že jsem pro úspěch udělal všechno.

JAK VYPADÁ VÁŠ PRACOVNÍ DEN A PRO VÁS ZNAMENÁ POJEM PRACOVNÍ DOBA?

Teď zřejmě některé čtenáře těchto řádků nadzvihnu, nemohu ale jinak. Samozřejmě respektuji rozhodnutí některých lidí, že práce jim bude nahrazovat i jiné věci v životě a díky tomu v ní tráví 12 i 16 hodin denně. Nicméně zdravá norma je 8 hodin pracovat, 8 hodin spát a 8 hodin se věnovat vztahům a sobě. Na konzul-

NEJDŮLEŽITĚJŠÍ HODNOTY

- moje dcera a chvíle s ní
- pomoc, kterou dávám svým klientům
- štěstí, které prožívám na tanečním parketu
- pocit, že jsem vyrovaný sám se sebou
 - fungující partnerský život
- dobré vztahy s maminkou a sestrou
- pravidelná kultura (kino, divadlo, výstavy, kostely)

tacích mi každý týden sedí vystresovaní, vyhořelí lidé, kteří díky svému workoholismu už dlouho nezažívají pocity štěstí. Jejich fyzické i psychické zdraví křičí o pomoc a jejich nejbližší o jejich pozornost. A stojí opravdu mnoho úsilí klienta i kouče, aby z takového „kruhu hnusu“ se povedlo odejít. Můj pracovní den samozřejmě odpovídá tomu, co rádím klientům: třetinu týdne pracuji, třetinu spím a třetinu buduji vztahy (včetně toho sám k sobě) a relaxuji.

JAKÉ JSOU VAŠE OBLÍBENÉ KONÍČKY, KNIHY A FILMY?

Mít koníčky, kdy pravidelně člověk odkládá starosti a cítí jen radost, je skutečná nutnost. Zvláště pro člověka, který se tolik zabývá myšlenkami a emocemi jiných lidí. Moje hobby číslo 1 je tanec – 15 let chodím pravidelně 2x týdně na taneční parket, kde mě trenéři učí jive, sambu, rumbu, bacchatu či tango. Když tancuji, nic mě nebolí, nic mě netrápí! Navíc v párovém tanci platí pořád původní role muže a ženy... Další koníček je poezie, z českých autorů hlavně Seifert a Halas, ze zahraničních Blake, Baude-laire („*Nemůže létat, kdo se neřítzl o báseň!*“). Knih přečtu tak 5 za měsíc, je to pro mě nutná psychická potrava. Směs je to různorodá – psychologie, historie, detektivky atd. Kdybych měl říci jednu knihu, která mě hodně zasáhla, tak Gabriel Garcia Márquez: Sto roků samoty. A skvěle se také cítím, když jsem na jakékoliv stavbě, kterou vytvořil geniální architekt Jan Blažej Aichel Santini. Ten člověk je stovky let mrtvý, ale pořád silně komunikuje přes svá díla s námi v 21.

století... Dobrý film jednou měsíčně je vlastně pro mě také jedna z forem psychohygieny. Najít dnes v kinosálech přes příval akčních dílek B charakteru něco dobrého je někdy nesnadný úkol. Ale jde to – silná byl Bohemian Rhapsody, teď se hodně těším na nového Tarantina: Tenkrát v Hollywoodu.

CO Z HISTORIE VÁS NEJVÍC OSLOVILO A S JAKOU OSOBNOSTÍ BYSTE SE CHTĚL SETKAT?

Jsem typický Blíženeček, tedy taková renesanční osobnost, zajímá mě tedy hodně osobností v mnoha různých kulturách a časových obdobích. Velmi mě oslovuje Artušovská legenda, o lidech je tam v podstatě všechno, je zvláštní že se pořád nic nezměnilo... Mám rád židovskou kulturu, mentalitu tohoto národa, která dokáže mnoho století tak úspěšně žít a tvořit hodnoty přes obrovský tlak vnějšího světa. Stejně silné pouto cítím k indiánské kultuře severoamerických indiánů. Jejich pojetí víry, rodiny, role ženy a muže, hrdost a vazba na předky, vztah k přírodě či ke smrti je pro mě velkou inspirací. Tedy pokud mám říci, se kterými osobnostmi bych se rád setkal, tak uvedu: Tekumseh a Šílený kůň – indiánští náčelníci, C. G. Jung – psycholog, Merlin – čaroděj, kardinál Richelieu – francouzský státník 17. století, Josef Bican – český fotbalista, Lenka Krobotová – česká herečka a mnoho dalších. Je výborné, když někdo má talent, dře a současně má silnou vizi a nebojí se jít do rizika.

Jak říká moje oblíbené rčení: „*Lodě jsou nejbezpečnější v přístavu. Proto se ale lodě nestavějí!*“